

25.6.2023, Telecí

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Hospodin otvírá oči slepým, Hospodin sehnuté napřimuje, Hospodin miluje spravedlivé. Hospodin ochraňuje ty, kdo jsou bez domova, ujímá se sirotka i vdovy, svévolným však mate cestu. Hospodin bude kralovat věčně, Bůh tvůj, Sijóne, po všechna pokolení. Haleluja. Ž 146, 8-10

PÍSEŇ 442 Pane, dnešek 246

VSTUPNÍ MODLITBA

Pane Bože,

prosíme Tě, odpusť nám, že neumíme mluvit o své víře.

Prosíme Tě, odpusť nám, že tajíme to, o čem bylo nedělní kázání.

Prosíme Tě, odpusť nám, že je tu víra tabu, že se o ní nesdílíme, že jí často provází váhavé mlčení.

Prosíme Tě, odpusť nám, že řešíme, co bylo a neřešíme, co je teď.

Prosíme Tě, odpusť nám, když chceme, aby všechno bylo jako dřív nebo jak to vždycky bylo.

Prosíme Tě, odpusť nám, že nerozumíme tomuto světu a chtěli bychom zpět konzervatismus místo toho, abychom byli progresivní a udávali směr.

Prosíme Tě, buď s námi a daruj nám svůj pokoj. Amen.

1. ČTENÍ Gn 6, 8-13

PÍSEŇ 384 Pomoz mi 679

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste,

dobře víme, že jsi naším pomocníkem k víře v Boha, Tvého Otce.

Proto i Tebe prosíme, ať všechna naše víra začíná také u Tebe.

Prosíme Tě, odpusť nám, že stále nevěříme tomu, že za dvacet let budou naše kostely opět plné, aniž by sem musela jezdit celá republika. Prosíme Tě, odpusť nám, že nevěříme tomu, že k tomu budou stačit jen okolní vesnice a budou chtít slyšet Slovo Boží.

Prosíme Tě, odpusť nám náš pesimismus, odpusť nám, že konzervatismus stavíme nad živé svědectví o Tvém díle.

Prosíme Tě, že neumíme přijít na nic nového, co by mohlo oslovit a vracíme se jen k tomu, co bylo.

A prosíme Tě, buď s námi, když se bavíme s druhými lidmi a vyslyš všechny naše nevyslovené prosby, které vkládáme do modlitby, kterou jsi nás Ty sám naučil: Otčenáš... Amen.

POSLÁNÍ Ale ne všichni přijali evangelium. Už Izajáš říká: ‚Hospodine, kdo uvěřil naší zvěsti?‘ Víra je tedy ze zvěstování a zvěstování z pověření Kristova. Ptám se však: To snad nikdy neslyšeli zvěst? Ovšemže slyšeli! ‚Po celé zemi se rozlehl jejich hlas, do nejzazších končin jejich slova.‘ Řím 10, 16-18

POŽEHNÁNÍ ‚Hospodin tě požehná a ochrání tě, Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a bude ti milostiv, Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.‘ Num 6, 24-26

PÍSEŇ 489 Tvé požehnání 416

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ)

Lk 7, 36-39.47-50

Jeden z farizeů pozval Ježíše k jídlu. Vešel tedy do domu toho farizea a posadil se ke stolu. V tom městě byla žena hříšnice. Jakmile se dověděla, že Ježíš je u stolu v domě farizeově, přišla s alabastrovou nádobkou vzácného oleje, s pláčem přistoupila zezadu k jeho nohám, začala mu je smáčet slzami a otírat svými vlasy, líbala je a mazala vzácným olejem. Když to spatřil farizeus, který ho pozval, řekl si v duchu: „Kdyby to byl prorok, musel by poznat, co to je za ženu, která se ho dotýká, že je to hříšnice.“

Proto ti pravím: Její mnohé hříchy jsou jí odpuštěny, protože projevila velikou lásku. Komu se málo odpouští, málo miluje.“ Řekl jí: „Jsou ti odpuštěny hříchy.“ Ti, kteří s ním byli u stolu, začali si říkat: „Kdo to jen je, že dokonce odpouští hříchy?“ A řekl ženě: „Tvá víra tě zachránila, jdi v pokoji!“

O víře je známo, že se o ní moc nemluví. Zůstává skryta kdesi v lidském svědomí, někde uvnitř nás samých. O víře je známo, že se nepotřebuje sdílet, a to s nikým, máme ji někde v sobě ukrytou a nepotřebujeme se o ní s nikým bavit.

Nejinak tomu bylo u ženy hříšnice, která svou víru projevila tak, že s pláčem přistoupila k Ježíši, začala mu svými slzami smáčet nohy a otírat svými vlasy, líbala je a mazala vzácným olejem.

To se zase nelíbilo farizeovi, který Ježíše pozval k jídlu a teď se ho dotýká hříšná žena. Kdyby byl skutečně prorokem, tak by si to přece nenechal líbit.

Co to je žena, co to je hřích a proč jí to Ježíš odpouští.

O ženiných hříších se v našem úryvku nepíše. Můžeme si představit leccos, od nevěstky, která obcovala s kdekým, a navíc za peníze, až po osobu, která jedná v rozporu s Boží vůlí. Zde je však její hřích míněn v tom smyslu, že chodí, kam nemá. Nezvána přijde do domu farizeje a rovnou přichází za Ježíšem, aby mu prokázala službu. Farizejský dům navíc byl přece jen pro ty lepší, už to, že si tam pozval Ježíše, nebylo jen tak, natož když tam přišla žena hříšnice.

Ani Ježíš ji však nevyhazuje, ba naopak jí odpouští mnohé její hříchy, protože projevila velikou lásku. A dodává, víra a láska je víc než tvé hříchy, proto tě také zachraňuje. Jdi v pokoji.

Sečteno, podtrženo, lidský hřích neboli rozpor s Boží vůlí lze přemoci vírou a láskou, nad nimiž má rozhodující slovo ten Nejvyšší, díky komu může také jeho Syn odpustit rozpor s vůlí jeho Otce. Kdybychom však každého člověka posuzovali podle jeho vztahu k Bohu, jeho vůli a souladu s jeho vedením, tak by nám těch bezúhonných lidí moc nezbylo.

Jak to tedy je. Co je člověk, co je hřích, co je Boží vůle a co je odpuštění, láska, víra.

Člověk je ten, s nímž je nějaká řeč. Od zvířat nás kromě jiného odlišuje to, že umíme mluvit. Hřích je to, co člověka vzdaluje Boží vůli, kterou není míněno nic jiného než vztah s Bohem, ať už jakýkoli a

odpuštění, láska a víra jsou pak Boží dary, které nás k němu jednak neustále navracejí a pak nás vedou také k tomu šířit Boží milost.

Co je Boží milost, když my tu známe spíš lidské zásluhy, o tom za chvíli.

V souladu s Boží vůlí a tedy bezúhonně, jako například praotec Noe při potopě světa, žije ten, u koho je právě víra, láska a odpuštění přednější před lidskými soudy, trestem a někdy i zavržením. Žena hříšnice projevila svou víru a lásku tak, že se rozplakala a svým pláčem umyla Ježíši nohy. Její čin byl jednak ve službě, která je potřebná skoro všude, ale především v pláči, v projevu nějakého pocitu či emoce.

Pláč totiž člověka zlidšťuje, kdo nepláče jakoby ani nebyl. Když se narodí dítě, jeho život se pozná podle pláče, o slzách při svatbě či u porodu asi nemusí být řeč. Nebo třeba na pohřbu. A někdo, jako třeba ta žena hříšnice, se rozpláče, když potká Krista. Nejen nad svými hříchy, ale nad tím, že jí mohou být odpuštěny, jak se později ukáže. Každý z nás zkrátka pláče nad něčím jiným.

A teď co je ta Boží milost. Ještě, než se té ženě dostalo odpuštění hříchů, nejen že umyla Pánu Ježíši nohy, ale především svou vírou, láskou a touhou po odpuštění přemohla všechny projevy, o kterých bychom si mohli myslet, že musela projevit, aby jí bylo odpuštěno. Žena nemýje Ježíši nohy, aby jí mohlo být za chvíli odpuštěno, ale

protože je tak plná své lásky k němu a víry v jeho milost, tak na základě toho jde a pokropí mu svými slzami jeho chodidla nebo co to tehdy bylo. Žena hříšnice si Boží milost nemusela zasloužit, ale návratem ke vztahu k Bohu a jeho vůli ji nakonec sama projevila.

Boží vůli totiž je, abychom si nemuseli myslet, že i jeho blízkost, přízeň a já nevím, co všechno, si musíme zasloužit. Ne, fungují i tak, jaksi ještě před námi, jen k nim musíme nějak dojít. Boží láska k nám nepřijde, až my budeme nějakí, takoví nebo makoví, ale až projevíme obyčejnou lásku a víru, že i nám mohou být odpuštěny hříchy, které třeba ani nemáme nebo o nich nevíme. Což se však časem spolehlivě dozvíme.

Ženu zachraňuje víra. Víra, která jde cestou tam, kde ji nikdo nezve, víra, která umývá Ježíšovi nohy, víra, která se místo udření se raději rozpláče. Víra, která nám může být vzorem v našem lidství v tom smyslu, že se k ní i takzvaně propláče a s vděčností sobě vlastní přijmeme Boží milost.

Jak se to však dělá ve světě, který volá po výkonu, úspěchu a neustálé pracovní vytíženosti. Jak se to dělá ve světě, který by neustále něco myl, i když zrovna ne od ženy hříšnice. A jak se to dělá ve světě, ve kterém na nic není čas, natož na přijetí Boží milosti a životu podle Boží vůle.

No nijak. Musíme být trpěliví. Trpěliví v tom, že i k nám jednou přijde Pán Ježíš a odpustí nám skrytost naší víry, odpustí nám, že ji necháváme ukrytou ve svém svědomí, odpustí nám, že svou víru neumíme dát najevo. Odpustí nám, že jsme se vzdálili svých tradic sdílení a předávání víry, odpustí nám, že o své víře neumíme vyprávět, zatímco tento svět se utápí pod hříchem konzumu a peněz. Odpustí nám, že bychom se nejradyji zabalili pod plášť konzervativismu a nebyli tímto světem rušeni. Odpustí nám, že si myslíme, že jsme lepší než ostatní jen proto, že dodržujeme určité zvyky a tradici, jakkoli našim současníkům už ani nemají co říct. A odpustí nám, že se raději uzavíráme do svého světa, než bychom si přiznali, že naše problémy stejně nikoho nezajímají a že opravdu nejsme lepší. Až se tak stane, a i my dosáhneme určitého obrácení a pokusíme se aspoň trochu porozumět tomuto světu místo snahy, aby on porozuměl nám, pak se dočkáme i toho, že všechno bude podle nás a my se už nebudeme muset nad nikým a ničím trápit.

Někdy k tomu stačí jen chvíle mlčení. Kdy ztihneme a ponoříme se do svého smutku a pláče, z nichž může zachránit jen víra, copak že zase bude líp, ale že si svou víru, na rozdíl od tohoto světa, nemusíme nechávat pro sebe.